

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Rembrandt

Citation: Michaëlis, Sophus: "Rembrandt", i Michaëlis, Sophus: *Livets Fest*, 1900, s. 89.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-michs_05-shoot-workid61292.pdf (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: Livets Fest

REMBRANDT

I.

«NATTEVAGTEN»

Porten gaar op. Under klingende Spil
Fanen sin Silke med Solskin bekranser.
Frisket af Søvnen man skynder sig til,
Hjerterne vaagne bag Skærf og bag Panser.
Skytterne skuldre de blinkende Spær,
Bøsserne lades, og Hanerne knække.
Klirrende Spyd, Partisaner og Sværd
sluttes i Trup uden Orden og Række.
Ud imod Solens og Morgenens Væld
dundrer en Tromme sin dumpe Appel.

Vagten gaar ud. Gennem Skyggernes Nat
dukker den frem i et Solbad, der flyder
smeltende gyldent, og slikkende glat
ud over Aasyn og Hænder sig gyder.
90 Skrider den frem som en levende Drøm
gennem en Guldport, Solen har buet.
Øjnene funkler paa Lyshavets Strøm,
Ungdom og Kampmod, som aldrig blev kuert.
Solen i luende Ild har dem døbt,
som var i Guld deres Skikkelser støbt.

Tæppet gaar op for en gylden Magi:
Skrider da Solen i Spidsen for Toget,
smelter sin gyldne Trolddom deri?
Brusende Lykke at gaa under Aaget,
frem under Solen med klingende Spil,
løfte i Lyset de klirrende Lanser!
Drukne af Solen de skynde sig til,
Hjerterne vaagne bag Skærf og bag Panser.
Ud af den rugende Skyggenats Væld
Solen har koglet en gylden Appel.

91

II.

DAVID SPILLER FOR SAUL

Tæt skal jeg Tonerne slynge
og fylde din Sjæl med Sang
og Harpefølgerne gyng
dit Hjerte i sitrende Gang.

Min Haand skal lege med Liste
paa Strengenes Solskinstavl,
saa Taarerne de skal briste
af skjulte Kilder, o Saul.

⌘ Sig, mærker du Havet stige —
jeg leger det frem med min Haand:
For Tonernes Stormflod vige
forjaget din Aand!

⌘ — Som springende Ve og Vaade
det hulkende Harpeslet
driver mig Øjnene vaade
af Graad, som jeg aldrig fik grædt.

92

⌘ Som Vrag mine Tanker slingre,
og Sjælen fyldes med Gru —
skal disse listige Fingre
da lege mit Hjerte itu!

⌘ Som Vand mellem Hænderne rinde
mine Dage, som intet var værd.
Forbandede Dreng, hold inde!
Jeg nagler dig med mit Spær.

⌘ — I Harpen det hviner og suser,
og Spyddet i Væggen staar fast,
men intet Hjerte det knuser,
det var kun en Streng, som brast.

⌘ Og alle Tonerne suge
om Hjertet, som skulde det dø,
og stigende Vande ruge
i Øjets bundløse Sø.

93

⌘

III.

⌘

DR. DEIJMANS ANATOMI.

⌘ Den sidste tunge Strid er stridt
og Døden har hans Lemmer strakt,
og klamt og koldt og gustenhvidt.
er Liget frem paa Bordet lagt.

⌘ Saa skar de op den svuldne Bug
og gransked Mavesæk og Tarm
og prøved Lungens røde Sug
og udskar Hjertet af hans Barm.

⌘ Den Døde tager stum og tam
mod Dissekereknivens Snit
og rødmer ej for nogen Skam,
men lyser lige nøgenhvidt.

⌘ En Stump af Issens Skal er sprængt
som Laag fra Pandehvælvets Gem
og under Hovedhuden krængt
den rosenblege Hjerne frem.

94

⌘ Her skælvet har hans Tankers Strøm
i disse Traades Slyng og Krus,
har vugget gennem Søvn og Drøm
sig filtret hele Livets Rus.

— Fra stille Dybder har du krænget,
o Mester, frem en Hjerneflig.
Jeg ser, hvad du har lidt og tænkt,
i dette stumme stolte Lig,

som gemmer i sit hule Bryst
og under Øjets sunkne Laag
et Suk af Livets bitre Lyst
og Lidelsernes tavse Sprog.

Skønt ingen hørte Hjertets Skrig
og Hjernens Suk for Knivens Snit,
i dette tavse, hvide Lig
jeg læser alt, hvad du har lidt.

95

—

IV.

—

HENDRIKJE STOFFELS

Der aander fra dit Ansigt
et dæmpet gyldent Solskin,
du tindrer mig i Møde
din Mesters varme Sjæl.
Det er hans Blik, som brænder
endnu paa dine Kinder.
I Øjets brune Dybder
han sænket har sin Sjæl.

Din skære hvide Pande
sig hvælver klar og stille
over dit Hjertes Godhed,
hvor han sin Hvile fandt.
Din røde Læbe rynket
sitrer endnu af Kysset,
hvormed han dine Drømme
til sine Dage bandt.

96

Og Perlen i dit Øre,
der funkler frem af Mørket
og svarer Straalesangen
fra Smykket paa dit Bryst,
og Nelligeblomstens lille
duftende røde Stjerne
skinner om stille Timers
hjertegrebne Lyst.

Saa kan da Solskin fanges,
og fæstnes midt i Mørket
et Genskær af den Ømhed,
som over et Ansigt gled.
Du lever med din Herre
i Øjnenes tavse Møde,
over din hvide Pande
gaar Solen aldrig ned.